

ת"פ 34738/08/13 - מדינת ישראל נגד א מ

בית משפט השלום בנתניה

25 פברואר 2015

ת"פ 34738-08-13 מדינת ישראל נ' מ

ת"פ 34758-08-13

בפני כב' השופטת הדס רוזנברג שיינרט
המאשימה
נגד
הנאשם
א מ

נוכחים:

ב"כ המאשימה עוה"ד וסים בדר

הנאשם בעצמו וב"כ עוה"ד עידו רז

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

1. הנאשם הורשע עפ"י הודאתו, במסגרת הסדר דיוני שלא כלל בחובו הסכמה על העונש, בעבירה של תקיפה סתם (בת זוג), עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") ובעבירה של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק.

2. בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי לכתב האישום היו הנאשם והמתלוננת בני זוג שנפרדו. בתאריך 18/8/13 בשעה 14:42, הגיע הנאשם לביתה של המתלוננת בנתניה, בעת שהמתלוננת הייתה בבית ללא חולצה, פתח את הוויטרינה בסלון הבית, שהייתה סגורה, ונכנס לבית. עם היכנסו לבית, החל הנאשם לומר למתלוננת: "איפה הטלפון, איפה הטלפון". משתפסה המתלוננת את הטלפון, משך הנאשם את הטלפון מידה של המתלוננת. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נאלצה המתלוננת לברוח מהבית, תוך שהיא מתלבשת במהלך יציאתה מהמדרגות. במעשיו דלעיל, השיג הנאשם גבול לביתה של המתלוננת, כדי לעבור עבירה וכן תקף הנאשם את המתלוננת, שהייתה בת זוגו בעבר.

3. ב"כ המאשימה טען כי העבירות שבוצעו ע"י הנאשם פוגעות בזכותו של כל אדם לתחושת ביטחון

עמוד 1

ופרטיות בביתו. עוד הדגיש ב"כ המאשימה, כי לחובת הנאשם הרשעות קודמות וכן מאסר מותנה בר הפעלה שאורכו 4 חודשים. לשיטת המאשימה, לנאשם יחס אמביוולנטי להליך הטיפול ואין מקום לפיכך להארכת המאסר המותנה שהוטל עליו. התובע גורס כי מתחם העונש ההולם במקרה דנן נע בין מאסר על תנאי לבין 10 חודשי מאסר בפועל. מבוקש להטיל על הנאשם עונש המצוי באמצעו של המתחם וכן להפעיל במצטבר את עונש המאסר המותנה, זאת לצד פיצוי למתלוננת וקנס.

4. באת כוח הנאשם הדגישה בטיעוניה את נסיבותיו האישיות של הנאשם ואת מצבו הנפשי, כעולה מתסקירי שרות המבחן ומחוות הדעת הפסיכיאטרית נ/1. הסנגורית הוסיפה כי הנאשם עשה לאורך תקופה ממושכת כמיטב יכולתו על מנת לקחת חלק בהליך הטיפול ואין מדובר במאמצים קצרי טווח, המוכוונים לגזר הדין גרידא. לשיטת הסנגורית, אין יחס ראוי בין העונש לו עותרת המאשימה לבין נסיבות ביצוע העבירות במקרה דנן. עוד הדגישה הסנגורית, את נטילת האחריות מצדו של הנאשם, תוך מניעת הצורך בהעדת המתלוננת, את העובדה שהמתלוננת איננה חוששת מן הנאשם ואת העובדה שכתב האישום תוקן לקולא בצורה משמעותית. עמדת ההגנה הנה כי שומה על בית המשפט לאמץ את המלצת שרות המבחן.

מתחם העונש ההולם וגזירת עונשו של הנאשם-

5. בהתאם לסעיף 40ב לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), העיקרון המנחה בענישה הנו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בקביעת מתחם העונש ההולם שומה על ביהמ"ש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות כאמור בסעיף 40ט לחוק.

6. ערך חברתי משמעותי המוגן בעבירות נשוא תיק זה הנו הצורך לספק לכל אדם הגנה מפני תקיפה אלימה, העלולה לסכן את בריאותו, להפר את שלווה נפשו ולערער את תחושת הביטחון שלו. צורך זה מקבל משנה תוקף עת עסקינן בעבירות אלימות בתוך המשפחה או בעבירות המבוצעות כלפי בת זוג.

ערכים מוגנים נוספים, הכרוכים בעבירות בהן מדובר, הנם אינטרס החברה בהגנה על תחושת הביטחון והפרטיות של הפרט בהיותו בביתו או בנכס אחר שלו, והרצון למנוע פלישה שלא ברשות לתחום הפרטי, תוך הפחדה, העלבה, הקנטה או ביצוע עבירה כלפי המחזיק בנכס.

7. מבלי להקל ראש במעשיו של הנאשם, אומר כי במקרה דנן, מידת הפגיעה בערכים המוגנים בעבירת התקיפה, מצויה ברף הנמוך. עסקינן במשיכה של מכשיר טלפון מידה של המתלוננת, זאת מבלי שהופעלה אלימות נוספת כלפי גופה של המתלוננת ומבלי שנגרמה למתלוננת פגיעה גופנית כלשהי.

8. מידת הפגיעה בערכים המוגנים בעבירה של הסגת גבול על מנת לעבור עבירה הנה משמעותית יותר.

מדובר בכניסה שלא ברשות, בצהרי יום, לתוך ביתה של המתלוננת, כאשר המתלוננת שהתה במקום ללא חולצה. מעשיו של הנאשם בהקשר זה פגעו בצורה מהותית בכבודה של המתלוננת ובפרטיותה. יתרה מכך, הנאשם ליווה את כניסתו לבית המתלוננת באמירה "איפה הפלאפון", דבר אשר הבהיר למתלוננת כי בכוונת הנאשם לפגוע בפרטיותה אף בדרך של התחקות אחר שיחותיה הפרטיות ואחר קשריה עם אחרים. דברי הנאשם בעניין זה, אשר לוו בנטילה בכוח של הטלפון מידי המתלוננת, גרמו למתלוננת לחוש פחד, עד כי היא נמלטה מביתה, תוך שהיא מתלבשת במדרגות.

מנגד אציין, כי חרף העובדה שהעבירות בוצעו בעת שהנאשם היה בהפוגה ממחלתו, ונקבע כי הנאשם הבין את הפסול שבמעשיו ויכל להימנע מהם (ראו סעיף 3 למסקנות בנ/1), לא ניתן להתעלם מן העובדה שיכול ומצבו הנפשי של הנאשם, היה אחד הגורמים אשר הובילו לביצוע המעשים נשוא התיק דנן.

9. העבירות בהן הורשע הנאשם מהוות אירוע אחד ולפיכך ייקבע מתחם העונש ההולם לאירוע כולו. לאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות הקשורות למעשי העבירה ולמידת אשמו של הנאשם, לרבות הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, מידת הפגיעה בערך המוגן ומדיניות הענישה הרווחת, סבורני כי מתחם העונש ההולם הנו החל ממאסר על תנאי ועד לשישה חודשי מאסר בפועל.

10. בתוך מתחם העונש ההולם, על ביהמ"ש לגזור את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40א לחוק. במסגרת זו, הבאתי בחשבון שיקולי את הנסיבות הבאות:

א. לנאשם נסיבות חיים לא פשוטות, בהיותו יתום מאב וסובל לסירוגין ממחלת נפש אשר הובילה בעבר אף לאשפוזו לתקופה ממושכת. הנאשם מוכר כבעל נכות נפשית, מקבל קצבת ביטוח לאומי ועובד כיום בעבודות מזדמנות.

ב. ההליך הטיפולי בעניינו של הנאשם ידע אמנם עליות ומורדות, לרבות הבעת יחס אמביוולנטי כלפיו מצדו של הנאשם, כמתואר בתסקירי שרות המבחן, ברם ניתן לומר כי הנאשם הגיע בקביעות למפגשים עם הגורמים הטיפולים, שיתף עמם פעולה ועשה מאמץ להיתרם מההליך כמיטב יכולתו. שרות המבחן התרשם כי הטיפול מהווה עבור הנאשם מקור תמיכה והכוונה ונתפש כבעל חשיבות עבורו. כן מוברר כי הנאשם ממשיך במעקב הפסיכיאטרי במרפאות החוץ ומקפיד ליטול את תרופותיו כנדרש.

ג. הנאשם לא ריצה בעבר עונש של מאסר בפועל, חרף הרשעותיו הקודמות. להערכת שרות המבחן, כעולה מן התסקיר האחרון שהוגש לבית המשפט, הנאשם יתקשה לעמוד בעונש של מאסר, ולו בדרך של עבודות שרות, והדבר עלול להחליש אותו ולהוביל להחמרה במצבו הנפשי. המשכו של ההליך הטיפולי בשילוב פיקוח שרות המבחן עשוי מאידך להוות גורם מדרבן חיובי עבור הנאשם, אשר יפחית את הסיכון שבמצבו. בהמשך לכך, המלצת שרות המבחן הנה להארכת המאסר המותנה שנגזר על הנאשם ולהטלת צו מבחן למשך שנה, לצד צו שרות לתועלת הציבור.

עמוד 3

- ד. נטילת אחריות של הנאשם על מעשיו - הנאשם הודה במיוחס לו בכתב האישום המתוקן בפתח ישיבת ההוכחות, נטל אחריות על מעשיו וחסך מן המתלוננת את הצורך להעיד כנגדו. כן חסך הנאשם בהודייתו מזמנם של יתר העדים ומן הזמן השיפוטי. לא למותר להוסיף, כי בהתאם לאמור בתסקירו הראשון של שרות המבחן, מאז ביצוע העבירות נשוא תיק זה, נותק הקשר בין המתלוננת לנאשם והמתלוננת איננה חוששת מפני הנאשם.
- ה. הנאשם היה נתון במעצר בגין העבירה נשוא תיק זה מתאריך ..
- ו. עברו הפלילי של הנאשם - לחובת הנאשם הרשעה קודמת מיום 19/9/12 בעבירות של ניסיון תקיפה ושל הפרת הוראה חוקית, בגינה הוטל על הנאשם עונש מאסר מותנה בן 4 חודשים, שהנו בר הפעלה בעניינו. לנאשם הרשעה נוספת מיום 10/4/13 בעבירה של היזק לרכוש במזיד.
- ז. כתב האישום המקורי תוקן לקולא באופן משמעותי, במסגרת הסדר הטיעון. לא למותר לציין, כי ההליכים הנוגעים לאישום השני שהיה כלול בכתב האישום המקורי, הופסקו מכוח סעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי (ראו החלטת כב' השופטת ציגלר מיום 18/11/13). התוצאה הנה כי הנאשם נאלץ לכתחילה להתגונן בפני אשמות חמורות בהרבה, מאלו בהן הורשע בסופו של יום.
11. קבלת עמדת המאשימה, משמעה שליחת הנאשם למאסר מאחורי סורג ובריח לתקופה מהותית, לראשונה בחייו, דווקא לאחר שהנאשם הוכיח לאורך זמן נכונות להירתם באופן משמעותי להליך הטיפולי בעניינו. לולא מצבו הנפשי של הנאשם וההליך הטיפולי-שיקומי בו הוא מצוי, סבורני כי לא היה מקום לגזור את עונשו של הנאשם בתחתית מתחם העונש ההולם. זאת, נוכח עברו הפלילי של הנאשם ובעיקר נוכח העובדה שהמאסר המותנה שנגזר עליו, לא הרתיעו מלשוב ולבצע עבירות. דא עקא, כשנוטלים בחשבון את ההתקדמות שביצע הנאשם מאז ביצוע העבירות נשוא תיק זה ואת הירתמותו לתהליך הטיפולי, רובו במימון עצמי, נדמה כי האינטרס הציבורי ייצא נשכר מהמשך שיקומו של הנאשם, באופן שיפחית את הסיכון שבמצבו ולאו דווקא מקטיעת הליך הטיפול, תוך שליחת הנאשם לעונש של מאסר בפועל. יתרה מכך, המאסר המותנה מת"פ 2808-09-11 (שלום נתניה), שהנו בר הפעלה במקרה דנן, הוטל על הנאשם בגין ביצוע כל עבירת אלימות כלפי גוף. הנאשם הורשע אמנם בעבירת תקיפה, המפעילה את המאסר המותנה בהתאם להגדרתו המשפטית, ברם נסיבות ביצוע העבירה הן קלות ביותר, כמתואר מעלה. עובדה זו פועלת לזכות הנאשם ובהצטרפה למכלול הנסיבות שנסקרו עד כה, יש בה כדי להטות את הכף לעבר הארכת המאסר המותנה, תחת הפעלתו. הארכת המאסר על תנאי אינה אפשרית, אלא אם ימנע בית המשפט מלהטיל על הנאשם, בגין העבירות נשוא התיק שבנדון, עונש של מאסר.
- סיכומם של דברים, בשקלי על כפות המאזניים את מהות מעשיו של הנאשם, את עברו הפלילי של הנאשם, את נסיבותיו האישיות של הנאשם, לרבות מצבו הנפשי, ואת סיכויי שיקומו, מצאתי כי לא יהא זה צודק להשית על הנאשם עונש של מאסר בפועל ולפיכך יש להסתפק בהטלת עונש, המצוי בתחתית מתחם העונש ההולם, תוך הארכת עונש המאסר המותנה, אשר נגזר על הנאשם בת"פ 2808-09-11

(שלום נתניה).

הצורך בפיקוח על המשך שיקומו של הנאשם והצורך בהעמדת הנאשם על המשמעות החברתית של מעשיו, ימצאו מענה בהעמדת הנאשם בפיקוח שרות המבחן ובהטלת צו שרות לתועלת הציבור, לצד חיוב הנאשם בפיצוי המתלוננת.

12. נוכח כל האמור לעיל, הנני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. עונש המאסר על תנאי, שאורכו 4 חודשים, אשר נגזר על הנאשם בת"פ 2808-09-11 (שלום נתניה), יחודש למשך תקופה של שנתיים מהיום.
- ב. צו מבחן למשך שנה, במסגרתו ימשיך הנאשם בטיפול במסגרת שתיתן מענה לצרכיו, בפיקוח שרות המבחן.
- ג. צו שרות לתועלת הציבור, בהיקף של 100 שעות. העבודות יבוצעו, בהתאם לתכנית שרות המבחן, במשתלה העירונית בנתניה, בתפקיד אחזקה.
- מובהר לנאשם כי ככל שלא ימלא אחר צו המבחן, מכל בחינה שהיא, או יעבור עבירה נוספת, יהיה צפוי לעונש, על העבירה בגללה ניתן הצו.
- ד. פיצוי למתלוננת, בסך של 1000 ₪, אשר יופקד ע"י הנאשם בקופת בית המשפט, עד ליום 1.5.15.

המזכירות תעביר העתק הפרוטוקול לשרות המבחן.

המאשימה מתבקשת לעדכן את המתלוננת בדבר הפיצוי שנפסק לזכותה.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי מרכז.

ניתנה והודעה היום ו' אדר תשע"ה, 25/02/2015, במעמד הנוכחים.

הדס רוזנברג שיינרט , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

ההליך הפלילי הסתיים ואין עוד עילה להחזקת כספי הפיקדון בקופת ביהמ"ש.

לפיכך, ככל שהופקדו כספי פיקדון הם יושבו לנאשם בכפוף לכל דין או הוראה משפטית מחייבת אחרת.

ניתנה והודעה היום ו' אדר תשע"ה, 25/02/2015 במעמד הנוכחים.

הדס רוזנברג שיינרט , שופטת

הוקלדעלידיגליוקסלר